

سبک خراسانی

سبک شعر فارسی ذری از آغاز نیمه قرن سوم تا پایان قرن پنجم را سبک خراسانی می‌نامند. علت این نامگذاری آن است که آثار نظم و نثر زبان جدید فارسی بعد از اسلام در ناحیه خراسان بزرگ پیدا شد که شامل خراسان کنونی، افغانستان و تاجیکستان امروزی و سرزمینهای ماوراءالنهر و ترکستان و... بود. خراسان در لغت به معنی مشرق است؛ جایی که خورشید از آنجا سر بر می‌کشد، و سبک خراسانی یعنی سبک نخستین و کهن‌ترین آثار زبان فارسی که عمدتاً در مشرق ایران شکل گرفته است.

سبک خراسانی از نظر تاریخی سلسله‌های طاهریان، صفاریان، سامانیان، غزنویان و اوائل پیدایی سلجوقیان را دربر می‌گیرد، که عمده‌ترین شاعران این دوره‌ها بدین قرارند:

الف) شاعران دوره طاهریان و صفاریان عبارتند از: محمدبن وصیف سگزی، بسام کورد خارجی، فیروز مشرقی، ابوسلیک گرگانی، حنظله بادغیسی، محمود وزاق هروی و مسعودی مروزی.

ب) شاعران دوره سامانیان عبارتند از: رودکی، شهید بلخی، ابوشکور بلخی، دقیقی، کسائی مروزی، فردوسی.

ج) شاعران دوره غزنویان عبارتند از: عنصری، فرخی سیستانی، منوچهری